

Nepochopiteľný štvrtý deň

Nechápem, čo sa deje... Nechápem, ako môžem tak jednoducho pristúpiť k človeku a hlavne s radosťou na tvári sa ho spýtať na cestu. Žiadne rozmýšľanie či ideš alebo nejdeš. Dnes som sa miestami cítil ako lovec ľudí. Spozoruješ svoju obeť, premyslíš útok, vykročíš k nej a potom... A potom sa na ňu s ľahkosťou pozrieš, vyčaruješ si na tvári úprimný úsmev a povieš: „Dobrý deň“. Ved' my komunikujeme lepšie ako niektorí iní ľudia a vôbec si to neuvedomujeme. Koľkí ľudia, ktorí nemajú absolútne žiaden problém s rečou sa hanbia spýtať na cestu alebo cenu? Poznám mnoho takých.

Častokrát sa mi stalo, že práve mňa vyslali do akcie. Napríklad kúpiť ďalšie pivo pri posedení s priateľmi. „Na, tu máš peniaze... Chod' prosím kúpiť ďalšie pivo, sedíš najbližšie k baru,“ tieto slová som počul ne jeden krát. A pokiaľ som naozaj chcel ísť, tak som šiel. Pretože sa mi páčilo, ako ma ten človek berie. Absolútne nepremýšľal v tej situácii: „Ach, on koktá... Nebudem ho tam predsa posilať. Radšej pošlem Petra,“... „Hej, Peter! Na, tu máš peniaze... Chod' prosím kúpiť ďalšie pivo.“ Nikdy som nechcel sám seba považovať za menejcenného. Nechcel som sa stať obeťou. Takýmto prístupom by som si zatvoril veľmi veľké množstvo dverí v živote. Nemôžem robiť tamto, pretože koktám. Nemôžem si kúpiť toto, pretože koktám. Samozrejme sú isté veci, na ktoré sa človek s týmto problémom neodhodlá. Hrať v divadle, prednášať pred stovkami ľudí, ísť do televíznej súťaže, atď. Ale raz toto všetko dokážeme. Verím... Nie, viem to.

Jednou z najlepších vecí dnešného dňa bola návšteva Julky. Pre mňa je obrovskou motiváciou to, keď na niečom pracujem a potom zrazu uvidím, že niekto predomnou to dokázal. Vtedy jednoducho už niet cesty späť. Dokázal to on, tak musím aj ja. Bodka. Neexistuje zmysluplná výhovorka. A týmto prístupom postupne zdolávam všetky ostatné prekážky v živote.

Bolo veľmi zaujímavé pozorovať Julku pri komunikácii s nami. A ešte k tomu, keď sme videli jej úvodné video. Tá neskutočná zmena celej osoby, nielen komunikácie. S nemým úžasom sa pozeráte na toho človeka. Hltáte každé jeho slovo, ktoré povie. Častokrát som si dnes

nielen seba, ale aj ostatných spolubojovníkov predstavil o rok neskôr. Ako sa budeme predstavovať, ako budeme komunikovať medzi sebou, ako možno budeme aj my stáť pred novým tímom kurzantov a motivovať ich do práce. Páčilo sa mi na Julke, že keď som sa jej spýtal na záľuby, tak odpovedala návštevy kurzov Novej Mluvy.

Ďalšou krásnou chvíľou dnešného dňa bol obed. Aj keď jedlo bolo skvelé, nemám na mysli práve to. Keď som vstúpil do reštaurácie, uvidel som tam druhú partiu s Evženom. Avšak najviac ma zaujala Liduška, ako vysmiata od ucha k uchu ukazuje kolu v ruke. Ako keď sa malé dieťa chváli: „Pozri ja mám kóóólu, a ty níííe. Há, há, bé, bé...“. Ona nám v skutočnosti ukazovala, že prvýkrát v živote si bez problémov objednala kolu. A potom mi prezradila, že ten moment ju takmer dojal k slzám. Taká neskutočná maličkosť vám spôsobí tak neskutočnú radosť. To sa naozaj nedá opísať slovami.

Ach, mám pocit, že pri písaní týchto denníkov sa roztekám ako maslo na teplej panvici. Ale moje myšlienky sú naozaj úprimné a spontánne. Som veľmi rád, že sa s vami môžem o ne podeliť. Ďakujem.

A na dnešný deň s Julkou ma nenapadol lepší citát ako od Abrahama Lincolna:

„To, že niekto dosiahne nejaký úspech, je len dôkazom pre všetkých, že ostatní ho môžu dosiahnuť tiež.“

Abraham Lincoln